

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME  
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «КАЦЮК ПРОТИ УКРАЇНИ»  
(AFFAIRE KATSYUK c. UKRAINE)**

*(Заява № 58928/00)*

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

5 квітня 2005 року

**ОСТАТОЧНЕ**  
**05.07.2005**

*Рішення у справі набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції. Воно може бути піддане редакційним правкам.*

## РІШЕННЯ У СПРАВІ «КАЦЮК ПРОТИ УКРАЇНИ»

### У справі «Кацюк проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. КОСТА, *голова*,  
п. БАКА,  
п. КАБРАЛ БАРРЕТО,  
п. ЮНГВІРТ,  
п. БУТКЕВИЧ,  
пані МУЛАРОНІ,  
пані ЙОЧЕНЕ,

а також пані ДОЛЛЄ, *секретар секції*,

після обговорення у нарадчій кімнаті 15 березня 2005 року виносить рішення, яке було прийнято у той день.

### ПРОЦЕДУРА

1. Підставою для розгляду цієї справи стала заява № 58928/00, подана проти України до Суду 7 лютого 2000 року громадянином України Кацюком Василем Івановичем (далі — заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав та основних свобод людини (далі — Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим пані Валерією Лутковською з Міністерства юстиції.

3. 30 квітня 2002 року друга секція вирішила передати скаргу заявника на комунікацію Уряду України. Керуючись положеннями пункту 3 статті 29 Конвенції, вона вирішила, що питання щодо прийнятності та суті справи повинні розглядатись разом.

### ФАКТИ

#### I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1953 році та проживає в м. Шахтарськ, Україна.

*А. Факти у справі стосовно процедури виконання рішення від 2 березня 1999 року, винесеного щодо приватного підприємства.*

5. 28 травня 1997 року обласне управління Фонду державного майна України здало в оренду товариству з обмеженою відповідальністю «Шахта № 20» кілька шахт, внесених на баланс ДВАТ «Шахта Постніківська».

6. З жовтня 1997 року до січня 1999 року заявник працював у ТОВ «Шахта № 20».

## РІШЕННЯ У СПРАВІ «КАЦЮК ПРОТИ УКРАЇНИ»

7. У лютому 1999 року заявник звернувся до Шахтарського міського суду з позовом до свого колишнього наймача про стягнення заборгованості з заробітної плати. Рішенням від 2 березня 1999 року суд задовольнив позов та зобов'язав ТОВ «Шахта № 20» виплатити заявнику 1534,99 грн (українських гривень).

8. 8 квітня 1999 року суд направив до відділу Державної виконавчої служби Шахтарського міського управління юстиції виконавчий лист, виданий на підставі винесеного рішення.

9. Листами від 28 травня, 30 червня, 6 жовтня та 18 листопада 1999 року відділ ДВС та міське управління юстиції Міністерства юстиції України інформували заявника про відсутність коштів на банківських рахунках товариства-боржника та про накладення арешту на його майно.

10. У червні 1999 року ТОВ «Шахта № 20» припинило свою діяльність, і договір оренди з ФДМУ було розірвано. Згодом ФДМУ здав в оренду ці шахти іншому приватному підприємству.

11. Листом від 31 січня 2000 року міське управління юстиції Міністерства юстиції України поінформувало заявника, зокрема, що ТОВ «Шахта № 20» має боржників. З них ТЕС, яка належить державі, заборгувала йому (ТОВ «Шахта № 20») 26 160 грн, а два приватних товариства — 51 483 грн.

12. У березні 2000 року арбітражний суд Донецької області розпочав процедуру банкрутства ТОВ «Шахта № 20» та призупинив виконання рішень, винесених щодо нього. Ухвалою від 20 липня 2000 року суд визнав його банкрутом, виніс ухвалу про його ліквідацію та визначив склад ліквідаційної комісії: Шахтарська ОДПІ, Шахтарський міський відділ ПФУ, підприємство «Харцизьські електричні мережі» та банк «Промінвестбанк», які були кредиторами ТОВ «Шахта № 20». Суд встановив, що загальний борг товариства збільшився до 2 420 100 грн.

13. У жовтні 2000 виконавчі листи, видані на підставі рішень щодо ТОВ «Шахта № 20», були передані ліквідаційній комісії. Керівництво ліквідаційною комісією було доручено юристу ДВАТ «Шахта Постніківська».

14. Ухвалою від 10 квітня 2001 року на вимогу кредиторів арбітражний суд Донецької області призначив незалежного професійного ліквідатора.

15. За повідомленням Уряду, у процесі ліквідації було встановлено, що ТОВ «Шахта № 20» має боржника — ТЕС, яка належить акціонерному товариству «Донбасенерго» та має заборгованість у сумі 214 000 грн.

16. Господарський суд Донецької області наказом від 25 лютого 2002 року зобов'язав товариство «Донбасенерго» перерахувати ТОВ «Шахта № 20» кошти у сумі 46 637,08 грн.

17. Постановою від 11 травня 2002 року державний виконавець призупинив виконання наказу від 25 лютого 2002 року у зв'язку з розпочатою процедурою банкрутства товариства «Донбасенерго».

18. Рішенням від 4 листопада 2002 року господарський суд Донецької області подовжив процедуру ліквідації ТОВ «Шахта № 20» та призначив нового ліквідатора.

19. Листом від 25 лютого 2004 року новий ліквідатор поінформував заявника, що виплата заборгованості з заробітної плати неможлива через відсутність коштів у товариства-боржника.

20. Згодом заявник оскаржив бездіяльність ліквідатора у Шахтарському міському суді. Під час судового засідання ліквідатор пояснив суду, що на рахунки збанкрутілого товариства не було надходжень та що наказ від 25 лютого 2002 року, адресований товариству «Донбасенерго», все ще не виконаний.

21. Рішенням від 26 травня 2004 року суд зобов'язав ліквідатора виконати рішення від 2 березня 1999 року. Оскільки останній не здійснив заходи щодо виконання рішення, державний виконавець наклав на нього штраф. Восени 2004 року ліквідатор оскаржив дії виконавця у Шахтарському міському суді, і процедуру виконання рішення від 26 травня 2004 року було зупинено.

22. На сьогоднішній день рішення від 2 березня 1999 року, винесене на користь заявника, залишається невиконаним.

*В. Факти стосовно процедури виконання рішення від 7 грудня 1999 року, винесеного щодо державного підприємства*

23. Рішенням від 7 грудня 1999 року Шахтарський міський суд зобов'язав ДВАТ «Шахта Постніківська» сплатити заявнику кошти у сумі 672,17 грн у порядку відшкодування заборгованості з заробітної плати за період з квітня 1996 року до вересня 1997 року.

24. Протягом 2000-2002 років ДВС інформувала заявника про накладення арешту на банківські рахунки товариства, про відсутність на них коштів та про те, що претензії кредиторів задовольнятимуться у порядку черговості по мірі надходження коштів на рахунок товариства-боржника. Крім того, щодо питання погашення боргів, вона посилялась на Закон України № 2864GIII «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» (вступив у силу 26 грудня 2001 року), який заборонив реалізацію майна підприємств, 25 % або більше акцій яких належать державі.

25. У жовтні 2000 року заявник звернувся до Шахтарського міського суду зі скаргою на бездіяльність ДВС та з вимогою відшкодувати завдану йому моральну шкоду. Рішенням від 31 жовтня 2000 року суд відмовив у задоволенні позову, оскільки рішення залишалось невиконаним через відсутність коштів у ДВАТ

«Шахта Постніківська», а не через бездіяльність державних виконавців.

26. Двома рішеннями від 17 березня та 13 червня 2003 року Шахтарський міський суд зобов'язав заявника сплатити відповідним службам заборгованість з комунальних послуг у розмірі 441,66 грн. За зверненням заявника двома рішеннями від 29 квітня та 28 липня 2003 року той же суд зобов'язав ДВАТ «Шахта Постніківська» виплатити цю суму. У червні та грудні 2003 року, відповідно, ці рішення були виконані.

27. Відповідно до наказу Міністерства палива та енергетики України від 7 березня 2003 року ДВАТ «Шахта Постніківська» та кілька інших підприємств були об'єднані в єдине державне підприємство «Шахтарськантрацит». Рішенням від 12 вересня 2003 року Шахтарський міський суд ухвалив визнати відповідальним за зобов'язаннями ДВАТ «Шахта Постніківська» його правонаступника — підприємство «Шахтарськантрацит».

28. У квітні 2004 року заявнику було перераховано залишок заборгованості — 231,51 грн на підставі рішення від 7 грудня 1999 року. Таким чином, це рішення було виконано повністю.

## II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

### **А. Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» від 14 травня 1992 року**

29. Відповідно до статті 1 Закону арбітражний керуючий (ліквідатор) — фізична особа, яка має ліцензію, видану в установленому законодавством порядку, та діє на підставі ухвали господарського суду. Відповідно до пункту 1 статті 25 ліквідатор очолює ліквідаційну комісію. Стаття 32 передбачає, що після завершення усіх розрахунків з кредиторами ліквідатор подає звіт та ліквідаційний баланс до господарського суду, який або визнає процедуру ліквідації закінченою, або призначає іншого ліквідатора, якщо робота, здійснена попереднім, є недостатньою.

30. Пункт 3 статті 25 Закону передбачає, що ліквідаційна комісія складається з представників кредиторів, фінансових органів, а в разі необхідності — також представників державного органу у справах нагляду за страховою діяльністю, Антимонопольного комітету України, державного органу з питань банкрутства, якщо банкрутом визнано державне підприємство, та представників органів місцевого самоврядування.

31. Стаття 31 Закону передбачає черговість задоволення вимог кредиторів. У першу чергу задовольняються: вимоги, забезпечені заставою; виплата вихідної допомоги звільненим працівникам

## РІШЕННЯ У СПРАВІ «КАЦЮК ПРОТИ УКРАЇНИ»

банкрута, витрати Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, витрати, пов'язані з провадженням у справі про банкрутство. У другу чергу задовольняються вимоги, що виникли із зобов'язань банкрута перед працівниками підприємства-банкрута.

### **В. Щодо виконання рішень, у тому числі щодо шахтарських підприємств**

32. Суд нагадує, що українське законодавство з цього приводу викладене у його рішеннях у справах «Дубенко проти України» (заява № 74221/01 від 11 січня 2005 року) та «Ромашов проти України» (заява № 67534/01 від 27 липня 2004 року).

## ПРАВО

33. Заявник скаржився на невиконання рішень від 2 березня та 7 грудня 1999 року, винесених на його користь, розглядаючи це як порушення його прав на справедливий судовий розгляд та на повагу до його майна, передбачених пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Протоколу 1 до Конвенції, у яких зазначено:

### **Пункт 1 Статті 6**

«Кожен при вирішенні питання щодо його цивільних прав та обов'язків ... має право на ... розгляду продовж розумного строку... судом ...»

### **Стаття 1 Протоколу 1**

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які, на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів».

## **I. ЩОДО ВИКОНАННЯ РІШЕННЯ ВІД 2 БЕРЕЗНЯ 1999 РОКУ**

34. У першу чергу Уряд зазначив, що заявник не оскаржував в українських судах дії або бездіяльність органів ДВС щодо виконання вищезазначеного рішення. Уряд зазначає, що ДВС здійснила всі необхідні заходи з метою виконання рішення і що воно залишається невиконаним через відсутність коштів у ТОВ «Шахта № 20» у процесі ліквідації. Уряд наголошує, що товариство-боржник відповідно до цього рішення є приватним підприємством. Він нагадує, що держава

не може нести відповідальність за відсутність коштів у приватного підприємства. Крім того, право заявника на відшкодування йому заборгованості ніколи не заперечувалося.

35. Заявник не погоджується з твердженнями Уряду. Він вважає, що оскарження недоліків діяльності ДВС є неефективним засобом правового захисту. Він зазначає, що він використовував цю можливість з метою виконання рішення від 7 грудня 1999 року і що у задоволенні його позову (див. пункт 25) було відмовлено судом. Заявник підкреслює, що ТОВ «Шахта № 20» мала трьох боржників, з них один є державним підприємством, і його борги досі не стягнуті (див. пункти 11, 15 та 16). Він вважає, що ні державні виконавці, ні ліквідатори не виконали свою роботу належним чином.

36. Перш за все Суд звертає увагу, що виконання рішення у справі здійснювалось ДВС до початку процедури ліквідації в березні 2000 року. Оскільки заявник скаржитися на бездіяльність ДВС, Суд вважає, що він мав можливість звернутися з цього приводу до судів. Відповідний засіб правового захисту передбачено законодавством України.

37. Суд нагадує, що неефективність засобу правового захисту має бути достовірно встановлена і що наявність лише сумнівів щодо перспектив успіху засобу захисту, який не є очевидно марним, не може бути достатньою причиною для невикористання такого засобу (див. рішення у справі «Акдівар та інші проти Туреччини» від 16 вересня 1996 року, Збірка рішень та ухвал 1996GIV, стор. 1210, параграф 71; ухвала у справі «Воробйова проти України» від 17 грудня 2002 року, заява № 27517/02). Крім того, засіб правового захисту не перестає бути «ефективним» в контексті статті 13 Конвенції через те, що стан матеріального права, яке застосовується, позбавляє його будь-яких шансів на успіх (справа «Гайдук та інші проти України», заява № 45526/99 та наступні, CEDH 2002-VI (витяги). Відповідно Суд не переконаний аргументом заявника щодо безрезультатності використання засобу правового захисту щодо ДВС в межах іншої процедури виконання, яка стосувалась державного підприємства.

38. Суд звертає увагу, що, починаючи з липня 2000 року, виконання рішення, ухваленого на користь заявника, входило до обов'язків ліквідаційної комісії та професійного ліквідатора, призначеного компетентним господарським судом. У цьому контексті Суд дотримується своєї усталеної практики, відповідно до якої неплатоспроможність приватного підприємства не може тягнути за собою відповідальність держави з огляду на Конвенцію та її Протоколи (див. ухвалу у справі «Шестаков проти Росії» від 18 червня 2002 року, заява № 48757/99). Залишається з'ясувати питання, чи може

і якою мірою ця відповідальність виникнути у зв'язку з діяльністю чи бездіяльністю професійного ліквідатора та/чи ліквідаційної комісії.

39. Суд зазначає, що відповідно до законодавства України професійний ліквідатор є фізичною особою, яка має ліцензію та діє на підставі ухвали компетентного господарського суду та надає йому в кінці свій звіт, і це без додаткового вповноваження або контролю органів влади (на противагу справі «ANCA та інші проти Бельгії», № 10259/83, рішення Комісії від 10 грудня 1984 року, Рішення та звіти (DR) 40, стор. 174). Ліквідатор не має жодних рис «урядового органу» у сенсі статті 34 Конвенції, оскільки факт призначення ліквідатора та факт затвердження його звіту господарським судом не надають статусу державного органу.

40. Суд звертає увагу, що ліквідаційна комісія має складатись з представників кредиторів, фінансових організацій та за необхідності — деяких державних органів влади та органів місцевого самоврядування. Зокрема, участь державних органів у процедурі банкрутства передбачена законом у випадку банкрутства державного підприємства. Таким чином, Суд встановлює, що характер та ступінь причетності держави до процедури банкрутства залежать від товариства, щодо якого ініційовано процедуру банкрутства, а саме від того, йде мова про приватне товариство чи про державне підприємство.

41. Суд підкреслює, що у цьому випадку органи державної влади: Податкова адміністрація та Пенсійний фонд увійшли до складу ліквідаційної комісії ТОВ «Шахта № 20». У будь-якому випадку він погоджується, що вони були присутні у якості кредиторів, а не *ex officio*, та що акти (звіти) ліквідатора були створені професійним ліквідатором, який здійснює керівництво ліквідаційною комісією.

42. Суд приймає до уваги аргумент заявника щодо заборгованості «Донбасенерго» перед ТОВ «Шахта № 20» та наказу відшкодувати її товариству, який був виданий господарським судом Донецької області (пункти 15 та 16). Суд вважає, що відшкодування товариством «Донбасенерго» сум, заборгованих ТОВ «Шахта № 20», без сумніву, надало б останньому можливість здійснити розрахунки з його кредиторами. Однак, навіть якщо припустити, що відповідальність за несплату заборгованості «Донбасенерго» лежить на державі Україна, Суд нагадує, що він повинен обмежитися розглядом скарги заявника, а саме: невиконанням рішення від 2 березня 1999 року. Стосовно цієї скарги Суд має переконатися, чи має оскаржуване порушення безпосередній та негативний вплив на ситуацію, яка піддається критиці (див. *mutatis mutandis*, рішення у справі «Open Door et Dublin Well Woman» проти Ірландії» від 29 жовтня 1992 року, серія A, № 246, пункт 44).

43. Суд звертає увагу, що на підставі положень законодавства, що застосовується у цьому випадку, заборгованість заявника належить до другої черги задоволення вимог кредиторів. Суд зазначає щодо цього, що правило розподілу надходжень у процесі ліквідації відповідно до черговості кредиторів (приоритет надається стягненню податкової заборгованості) є спільним для держав — членів Ради Європи.

44. З огляду на загальну суму боргів ТОВ «Шахта № 20» так само, як і загальну суму заборгованості «Донбасенерго», та враховуючи порядковий номер заявника у черзі кредиторів, Суд не переконаний, що можливі розрахунки з кредиторами зі сторони «Донбасенерго» забезпечили б повне виконання рішення від 2 березня 1999 року, винесеного на користь заявника.

45. Суд вважає, що ця частина заяви необґрунтована у розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції і має бути відхилена відповідно до пункту 4 статті 35.

## II. ЩОДО ВИКОНАННЯ РІШЕННЯ ВІД 7 ГРУДНЯ 1999 РОКУ

### *A. Щодо прийнятності*

46. Уряд вважає, що з огляду на повне виконання рішення у справі заявник не може вважатися жертвою у сенсі статті 34 Конвенції і що ця частина заяви має бути відхилена як неприйнятна згідно з принципом *ratione personae* відповідно до положень Конвенції на підставі пункту 3 статті 35.

47. Заявник повідомляє про свою незгоду.

48. Суд нагадує свою позицію у кількох рішеннях щодо України, відповідно до яких заявник може стверджувати про свій статус жертви через порушення його прав, гарантованих Конвенцією, з огляду на тривалість невиконання рішення, винесеного на його користь (див., наприклад, рішення у справі «Ромашов проти України» від 27 липня 2004 року, заява № 67534/01, пункт 27; рішення у справі «Войтенко проти України» від 29 червня 2004 року, заява № 18966/02, пункт 35; рішення у справі «Дубенко проти України» від 11 січня 2005 року, заява № 74221/01, пункт 36). Відповідно, Суд відхиляє заперечення Уряду.

49. Суд ухвалює, що ця частина заяви не є явно необґрунтованою у сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд не знаходить жодної іншої підстави неприйнятності заяви і тому визнає її прийнятною.

*В. Щодо суті*

1. Щодо стверджуваного порушення пункту 1 статті 6 Конвенції

50. Уряд заявляє, що ДВС здійснювала усі необхідні заходи для виконання вищезазначеного рішення. Він підкреслює, що тривале невиконання рішення пояснюється важким фінансовим становищем підприємства та дуже великою загальною сумою заборгованості. Уряд вважає, що ці обставини можуть виправдати затримки у виконанні рішення і, таким чином, у цій справі не було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

51. Заявник не погоджується з твердженнями Уряду.

52. Суд нагадує, що право на справедливий суд, гарантоване пунктом 1 статті 6 Конвенції, захищає також право на виконання остаточних та обов'язкових судових рішень, які у країні, що поважає принцип верховенства права, не можуть залишатися невиконаними на шкоду однієї з сторін (див., зокрема, рішення у справі «Горнсбі проти Греції» від 19 березня 1997 року, Збірка рішень та ухвал 1997GII, стор. 510-511, пункт 40; «Бурдов проти Росії», заява № 59498/00, пункт 34, CEDH 2002GIII; рішення у справі «Жасіньєне проти Литви» від 6 березня 2003 року, заява № 41510/98, пункт 27; рішення у справі «Руіану проти Румунії» від 17 червня 2003 року, заява № 34647/97).

53. Суд звертає увагу, що тільки в червні 2003 року заявник отримав перші кошти на підставі рішення від 7 грудня 1999 року і що це рішення було повністю виконане тільки в квітні 2004 року.

54. Суд нагадує, що у будь-якому випадку державний орган не може посилається на відсутність ресурсів для оплати заборгованості, присудженої рішенням суду (див. справи Бурдова, пункт 35, та Дубенка, пункт 45). Утримуючись протягом майже чотирьох років та чотирьох місяців від вжиття необхідних заходів для виконання рішення суду, яке вступило у законну силу, винесеного у цій справі, державні органи України частково позбавили положення пункту 1 статті 6 Конвенції їх практичного ефекту.

55. Вищевикладеного достатньо для Суду, щоб зробити висновок про порушення у цій справі пункту 1 статті 6 Конвенції.

2. Щодо стверджуваного порушення статті 1 Протоколу 1

56. Уряд вважає, що з огляду на важке фінансове становище підприємства, тривалість невиконання рішення, винесеного на користь

заявника, була необхідною для уникнення ліквідації підприємства та збалансування інтересів заявника та інших кредиторів з інтересами самого підприємства та його працівників. Уряд стверджує, що справедливий баланс між вимогами загальних суспільних інтересів та необхідністю забезпечення права захисту власності заявника у цьому випадку не був порушений.

57. Заявник не підтверджує цю інформацію. Він підкреслює, що сума, призначена рішенням суду у справі, значно знецінилась через інфляцію.

58. Суд вважає, що неможливість для заявника досягнути виконання рішення, яке вступило в законну силу, є втручанням у здійснення його права власності (див. «Бурдов проти Росії», пункт 40; «Жасіньєне проти Литви», пункт 45).

59. Суд посилається на свою практику, відповідно до якої значні затримки у виконанні рішення, винесеного на користь заявника, є порушенням його права, передбаченого статтею 1 Протоколу 1, а відсутність активів у державного підприємства не може слугувати прийнятним виправданням щодо вимог цієї статті (див. справи Войтенка, пункт 53; Дубенка, пункт 50; Михайленків та інших проти України, заяви № 35091/02, 35196/02, 35201/02, 35204/02, 35945/02, 35949/02, 35953/02, 36800/02, 38296/02 та 42814/02, пункт 62 CEDH 2004-...)

60. Суд вважає, що через те, що невиконання рішення від 7 грудня 1999 року затягнулось на чотири роки і чотири місяці, заявник зазнав надмірного тягара.

61. Відповідно, було порушення статті 1 Протоколу 1.

### III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

62. Відповідно до статті 41 Конвенції

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї, і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову компенсацію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

#### A. Шкода

63. Заявник вимагає 8166 євро у якості відшкодування матеріальної шкоди, вирахованої, виходячи з тривалості невиконання рішень від 2 березня та 7 грудня 1999 року. Заявник нагадує про негативний вплив інфляції на суму, яка була йому виплачена на підставі рішення від 7 грудня 1999 року. Він вимагає рівно 8136 євро за завдану моральну шкоду.

64. Уряд висловлює свою незгоду. Він зазначає, що заявник не обґрунтував свої вимоги. Зокрема, рішення від 1999 року було виконано. Уряд стверджує, що можливе встановлення порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу 1 само по собі може бути достатньою справедливою сатисфакцією.

65. Суд підкреслює, що єдиною підставою для надання справедливої сатисфакції у цьому випадку є тривалість невиконання рішення від 7 грудня 1999 року. Відповідно, оскільки сума, що вимагається заявником в якості матеріальної шкоди, стосується невиконання рішення від 2 березня 1999 року і не пов'язана прямо з порушеннями, встановленими Судом у пунктах 55 та 61, Суд вирішує відмовити у задоволенні прохання заявника з цього приводу. Що стосується матеріальної шкоди, завданої тривалістю невиконання рішення від 7 грудня 1999 року, Суд вважає, що заявник міг зазнати певної шкоди через інфляцію.

66. Суд вважає, що сума, яка вимагається в якості моральної шкоди, є надмірною (див. рішення у справі «Ернестіна Зулло проти Італії», № 64897/01, пункт 26, від 10 листопада 2004 року).

67. Ухвалюючи рішення на засадах справедливості відповідно до статті 41, Суд присуджує заявнику 3000 євро на відшкодування усієї шкоди.

#### **Б. Витрати та видатки**

68. Заявник вимагає рівно 427 євро за витрати та видатки, понесені ним у зв'язку з провадженням справи у Суді (видатки на переклад, поштові витрати та юридичні консультації). Заявник не надав підтвердження.

69. Уряд не надав жодних коментарів щодо цього.

70. Відповідно до практики Суду заявник не може отримати відшкодування своїх витрат, окрім як у розмірі, який базується на реальності, необхідності та обґрунтованості обчислення такого відшкодування. У цьому випадку, беручи до уваги вищезазначені критерії, Суд вважає обґрунтованою суму у розмірі 427 євро та присуджує її заявнику.

#### **В. Пеня**

71. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

### **ОДНОСТАЙНО**

РІШЕННЯ У СПРАВІ «КАЦЮК ПРОТИ УКРАЇНИ»

1. *Визнає* заяву прийнятною щодо скарг стосовно невиконання рішення від 7 грудня 1999 року та неприйнятною щодо решти;
2. *Ухвалює*, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Ухвалює*, що було порушення статті 1 Протоколу 1;
4. *Ухвалює*, що
  - (а) через три місяці з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-Відповідач має сплатити заявнику наступні суми, конвертовані в українську гривню на день здійснення платежу:
    - 3000 євро (три тисячі євро) для відшкодування усієї шкоди;
    - 427 євро (чотириста двадцять сім євро) понесених витрат у зв'язку з провадженням справи у Суді;
  - б) на суму нараховуватиметься пеня, яка дорівнюватиме граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки з часу, коли закінчиться вищезгаданий строк, і до моменту повного розрахунку.
5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено французькою мовою, повідомлено письмово 5 квітня 2005 року відповідно до параграфів 2 та 3 статті 77 Регламенту.

С. ДОЛЛЄ  
Секретар секції

Дж.-П. КОСТА  
Голова секції